

γίστη αὐτῶν χρήσις. Συνειθέστατον ποτὸν τοῦ τόπου εἶναι ὁ ζυθος μὲ τὸ λεμόνιον, ἀλλὰ τὸ γενικὸν ποτὸν εἶναι τὸ ὕδωρ τοῦ ὁποίου γίνεται ὑπερφυσικὴ κατανάλωσις· πίνουν ὕδωρ καθ' ὅλην τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, πωλοῦν ὕδωρ εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν, καὶ εἰς τὴν τράπεζαν ἀκόμη σοὶ προσφέρουν παμμεγέθη ποτήρια ὕδατος· πλὴν εἰς τοῦτο ἔχουσι δίκαιον διότι καθὼ μεσημβρινοὶ ἔχουσιν ἀνάγκην ἀναψύξεως.

Οἱ ἀχάριστοι αὐτοὶ Ἴσπανοὶ οἱ τοιαύτου λαμπροῦ ἡλίου ἀπολαύοντες μεταχειρίζονται πᾶν μέσον ἐν ἀποφύγῃ τὰς ἀκτίνάς του· παραπετάσματα, τάπητες, αὐλαῖαι, παραθυρόφυλλα, τὰ πάντα τίθενται εἰς ἐνέργειαν κατὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἐν τοσούτῳ ἐν Μαδρίτῃ κάμνει πολλάκις ἀρκετὸν ψυχρὸς τῆς πόλεως αὐτῆς ἐπὶ ὑψηλοῦ ὄροπεδίου καὶ πλησίον τῆς σειρᾶς τῶν ὄρεων *Γκουαδαράμα* (*Guadarrama*) καὶ ὁμως οἱ Ἴσπανοὶ ἔχουν παροιμίαν λέγουσαν οὕτω: «Τρεῖς μῆνες χειμῶν καὶ ἐννέα μῆνες κόλασις» — κόλασιν δὲ καλοῦσι τὴν ζέστην!

Περὶ μεσημβρίαν ἡ κίνησις κοπάζει ἐν Μαδρίτῃ· ὅλοι κοιμοῦνται καὶ αὐταὶ αἱ ἐκκλησίαι εἰσι κεκλεισμέναι· εἶναι ὡς ἡ Κυριακὴ ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας, καθ' ἣν μόνον Γάλλους ἀπαντᾷ τις εἰς τὰς ἀγυῖας.

Τὸ κεντρικώτερον τῆς Μαδρίτης μέρος εἶναι, ὡς εἴρηται ἡ *Πύλη τοῦ Ἡλίου*· ἐκεῖ εἶναι προσέτι καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν μετὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ τηλεγράφου, ὅπισθεν δὲ τούτου εἶναι τὸ ταχυδρομεῖον. Ἐντεῦθεν ἀρχεται ἡ πλατεῖα *Μαγιόρ* σήμερον *Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος* καλουμένη· ἀλλὰ ποίου Συντάγματος; τὸ ζήτημα τοῦτο διετέλεσεν ἀεὶποτε ἐν τῷ σκότει. Ἐν μέσῳ τῆς πλατείας ταύτης, ἐν ᾗ ὡς λέγεται, τελοῦνται συχνάκις ταυρομαχίαι λαμβανόντων μέρος τῶν νέων τῆς ἀριστοκρατίας, ὑπάρχει τὸ ἐξ ὀρειχάλκου ἀγάλμα τοῦ Φιλίππου Γ'. Ἐκατέρωθεν τῆς πλατείας ὑπάρχουσιν ἡ ὁδὸς τοῦ *Τολέδου* ἀγούσα εἰς τὴν παλαιὰν λεγομένην Μαδρίτην, ἡ ὁδὸς *Μαγιόρ*, ἡ *Μεγάλη* ὁδὸς ἀγούσα εἰς τὴν *Μικρὰν Πλατεῖαν* τῆς *Πόλεως* (*Plazuela della Villa*) ἐνθα κεῖται ὁ πύργος ὅστις ὑπῆρξεν εἰρκτὴ τοῦ Φραγκίσκου Α'. Πορρωτέρω, εἰς τὴν γωνίαν τῆς *Εκκλησίας τῆς Παραγίας* (*Santa Maria*) ὑπάρχει μικρὰ ὁδὸς ἐν ᾗ αἱματηρὰ διεδραματίσθη σκηνή, ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Περὲζ δολοφονία τοῦ Ἑσχοθέδου ὡς ἀνακαλύψαντος τὰς μυστικὰς αὐτοῦ σχέσεις μετὰ τῆς πριγκιπέσσης Ἑβόλι ἐρωμένης τοῦ Φιλίππου Β'. Τὸ παλάτιον τῆς πριγκιπέσσης εἰς τὴν ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς μικρᾶς ὁδοῦ πλατεῖαν κείμενον, κατοικεῖται σήμερον ὑπὸ τοῦ Λανιέλου Βεῖς-βέλλερ (*Veisveller*) καὶ εἶναι μία ἀπὸ τὰς φιλοξενεστεράς οἰκίας τῆς Μαδρίτης.

(Ἀκολουθεῖ.)

## Ο ΠΛΟΥΤΩΝ.

Ἀλληγορικὴ Μυθιστορία

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΞΑΝΔΗΣ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια ἴδε *Φολιάδ. Ε.*)

Εἶτα ἐγκαταλείπουσα τὸν βραχίονά του ἀπεμακρύνθη μεγάλως βήμασι. Ὁ Φράντζ ἠσχύνθη διὰ τὴν ἀδυναμίαν του καὶ δραμῶν πρὸς αὐτὴν ἔλαβε τὴν χειρὰ της καὶ εἶπε: — Ὅχι, δὲν φοβοῦμαι ἐμπρός.

Χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ἐξτκολούθησε τὸ βᾶδισμά της, ἀλλ' ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸν ναὸν, ὡς τὴν πρώτην φοράν, εἰσῆλθεν εἰς τὰς στενὰς ὁδοὺς αἰτίνες ἤγον εἰς τὴν πλατεῖαν. Ἡ σελήνη εἶχε κρυβῆ καὶ τὸ βαθύτερον σκότος ἐκάλυψε τὴν πόλιν. Ὁ Φράντζ μόλις διέκρινε ποῦ ἔθετε τὸν πόδα καὶ δὲν ἤδύνατο νὰ διακρίνῃ οὐδὲν εἰς τὰς σκοτεινὰς σκιάς αἰτίνες πανταχόθεν τὸν περιεκύκλουν. Ἠκολούθησε τυχαίως τὴν ὁδηγόν του, ἥτις ἀπεναντίας ἐφαίνετο γνωρίζουσα κάλλιστα τὸν δρόμον της. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν λάμπει τινὲς διαφεύγουσαι διὰ τῶν νεφῶν ἐδείκνυν εἰς τὸν Φράντζ τὸ ἄκρον ῥυακὸς τινος, γέφυράν τινα ἢ θόλον ἢ ἄγνωστόν τι μέρος δαιδαλοῦ σκοτεινῶν καὶ δυσβάτων ὁδῶν. Ὅθεν, ταχέως ἠννόησε ὅτι εἶχεν ἀποπλανηθῇ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βενετίας καὶ ὅτι εὕρισκετο εἰς τὴν διακρίσιν τῆς ὁδηγοῦ του· ἀποφασισμένος ὅμως τὸ πᾶν νὰ ὑπερπηδῇ δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὰν ἀνησυχίαν καὶ ἀφέθη νὰ ὁδηγῇται, χωρὶς τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν. Μετὰ μίαν ὥραν ἡ προσωπιδοφόρος ἐσταμάτησεν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν εἰς τὸν κόμπτα, ἔχεις καρδίαν. Ἐὰν τὸ ἐλάχιστον σημεῖον φόβου ἐδείκνυες κατὰ τὸν δρόμον μας, δὲν ἤθελον ποτὲ πλέον σοὶ ὁμιλήσει, ἀλλ' ἐστάθης ἀπαθὴς καὶ εἶμαι εὐχαριστημένη. Ἐς αὔριον λοιπὸν εἰς τὴν πλατεῖαν Ἀγίου Ἰωάννου καὶ Παύλου. Μὴ ζητήσῃς ἤδη νὰ με ἀκολουθήσῃς εἶναι ἀνωφελές. Στρέφον πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ θὰ εὕρῃς τὴν πλατεῖαν Ἀγίου Μάρκου. Καλὴν ἐντάμωσιν.

Ἐσφιγξὲς ζωηρῶς τὴν χεῖρα τοῦ κόμπτος καὶ πρὶν λάβῃ καιρὸν νὰ τὴν ἀπαντήσῃ ἔγεινεν ἄφαντος ὅπισθεν τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ. Ὁ κόμπς ἔμεινε σιγμᾶς τινος ἀκίνητος, ἐκπληκτος εἰσέτι δι' ὅσα τῷ συνέβησαν καὶ ἀμφίβολος περὶ τοῦ πρακτέου. Συλλογισθεὶς ὅμως ἀφ' ἐνός ὅτι ὀλίγον ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ ἐπανεῦρῃ τὴν μυστηριώδη γυναῖκα καὶ τὸν κίνδυνον ἀφ' ἐτέρου ν' ἀποπλανηθῇ πρὸς ἀναζήτησίν της, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ οἴκαδε. Ἠκολούθησεν ὅθεν τὴν ὁδὸν πρὸς τὰ

δεξιᾷ, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς εὐρέθη τῶντι εἰς τὴν πλατεῖαν Ἀγίου Μάρκου ἀφ' ὅπου εὐκόλως ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Τὴν ἐπαύριον, ἀκριβῆς εἰς τὴν συνέντευξιν, ἔφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ ἦν στιγμὴν τὸ ὡρολόγιον τῆς Ἐκκλησίας ἐσήμανε τὴν ἐνδεκάτην. Εἶδε τὴν προσωποδοφὸρον ἥτις τὸν περιέμενε ἔμπροσθεν τῶν βαθμίδων τοῦ πυλῶνος.

— Πολὺ καλὰ, τῷ εἶπεν, εἶσαι ἀκριβῆς, ὥς εἰσέλθωμεν.

Ταῦτα λέγουσα, ἐστράφη ὁρμητικῶς πρὸς τὴν ἐκκλησίαν· ὁ Φράντζ βλέπων τὴν θύραν κεκλεισμένην καὶ γνωρίζων ὅτι δὲν ἠνοίγετο εἰς κανένα ἐν ὥρᾳ νυκτός, τὴν ἐξέλαθεν διὰ παράφροναν· ἀλλ' ὅποια ἡ ἐκπληξίς του βλέπων τὴν θύραν ὑποχωροῦσαν εἰς τὴν πρώτην ἀπόπειραν! Ἦκολούθει μηχανικῶς τὴν ὁδηγὸν του ἥτις ἔκλεισε ταχέως τὴν θύραν εἰσελθόντος καὶ αὐτοῦ. Εὐρέθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὰ σκότη, ἀλλ' ὁ Φράντζ ἐνθυμηθεὶς ὅτι δευτέρα τις θύρα χωρὶς κλειθρον τοὺς ἐχώριζεν ἀπὸ τὸν νάρθηκα δὲν ἀνησύχησε παντελῶς καὶ ἠτοιμάσθη νὰ σπρώξῃ καὶ ταύτην διὰ νὰ εἰσέλθουν, ἀλλ' ἡ ὁδηγὸς του τῷ ἐκράτησε τὸν βραχίονα.

— Εἰσῆλθε ποτὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην; τὸν ἠρώτησεν αἰφνιδίως.

— Εἰκοσάκις, ἀπάντησε, τὴν γνωρίζω τόσον καλῶς, ὅσον καὶ ὁ ἀρχιτέκτων ὅστις τὴν κατεσκεύασε.

— Εἶπε ὅτι νομίζεις ὅτι τὴν γνωρίζεις, διότι πραγματικῶς δὲν τὴν γνωρίζεις εἰσέτι, εἰσελθε.

Ὁ Φράντζ ἐσπρώξε τὴν δευτέραν θύραν καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας. Ἦτο μεγαλοπρεπῶς φωτισμένη πανταχόθεν καὶ διόλου ἔρημος.

— Ὅποιαν τελετὴν θὰ πανυγυρίσουν; ἠρώτησεν ὁ Φράντζ ἐκθαμβος.

— Οὐδεμίαν, ἡ ἐκκλησία μὲ ἐπερίμεναν· ἀπόψε, ἰδοὺ διατί· ἀκολουθεῖ μοι.

Ματαίως ὁ κόμης προσεπάθησε νὰ ἐννοήσῃ τοὺς λόγους τῆς ἀγνώστου, δεσμευμένος ὅμως ὑπὸ δυνάμειος μυστηριώδους τὴν ἠκολούθει τυφλῶς. Τὸν ἔφερεν εἰς τὸ μέσον τῆς ἐκκλησίας καὶ τὸν ἔκαμε νὰ παρατηρήσῃ, ἐννοήσῃ καὶ θαυμάσῃ τὴν γενικὴν διάταξιν.

Μεταβαίνουσα ἀκολουθῶς εἰς τὴν εξέτασιν ἐκάστου μέρους, τῷ ἐξέθεσε κατὰ σειρὰν τὸν νάρθηκα, τὰς στήλας, τὰ παρεκκλήσια, τὰ θυσιαστήρια, τὰ ἀγάλματα, τὰς εἰκόνας καὶ ὅλα τὰ κοσμήματα, τῷ ἐξήγησε τὴν ἐννοίαν ἐκάστου, τῷ ἐφανέρωσε τὴν κεκρυμμένην ιδέαν ἐφ' ἐκάστου σχήματος, τῷ ἔκαμε νὰ αἰσθανθῇ τὰς ὡραιότητας τῶν ἔργων ἅτινα συνέθετον τὸ σύνολον καὶ τὸν εἰσήξε, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς ἐκκλησίας. Ὁ Φράντζ ἠκραῖτο μὲ θρησκευτικὴν προσοχὴν ὅλους τοὺς λόγους τοῦ εὐγλώττου ἐκείνου στόματος ὅπερ ἤρεσκε νὰ τὸν διδάσκῃ. Ὅταν ἐτε-

λείωσεν, αἱ ἀκτῖνες τῆς πρωῒας εἰσδύουσαι διὰ τῶν παραθύρων κατέστησαν ὡχρὰν τὴν τῶν κερῶν λάμψιν. Καίτοι ὁμιλήσασα πολλὰς ὥρας, χωρὶς ν' ἀναπαυθῇ οὐδὲ στιγμὴν καθ' ὅλην τὴν νύκτα, οὐδὲ ἡ φωνή της οὐδὲ τὸ σῶμά της ἐπρόδιδον τὸν παραμικρὸν κόματον· ἡ κεφαλὴ της μόνον ἔκλινε πρὸς τὸ γῆθός της, ὅπερ ἔπαλλε βιαίως, ἐφαίνετο δὲ ἀκούουσα τοὺς ταναγμοὺς οἵτινες ἐξήρχοντο. Αἰφνης ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ὑψώσασα τοὺς βραχίονάς της πρὸς τὸν οὐρανόν:

— ὦ! δουλεία! δουλεία! ἀνέκραξεν.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους δάκρυα ῥέοντα ὑπὸ τὴν προσωπίδα της ἔπιπτον ἐπὶ τῆς μαύρης αὐτῆς ἐσθῆτος.

— Δικτὶ κλαίεις; ἐκραξεν ὁ Φράντζ πλησιάζων πρὸς αὐτήν.

— Ἐς αὐρίον, ἀπάντησεν αὕτη, περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἔμπροσθεν τοῦ ὀπλοστασίου.

Καὶ ἐξῆλθεν διὰ τῆς πλαγίας δεξιᾶς θύρας ἥτις καὶ ἐκλείσθη βαρέως. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ ὄρθρος ἐσήμανε· ὁ Φράντζ καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀπροσδοκήτου θορύβου τοῦ κώδωνος ἐστράφη καὶ εἶδεν ὅλους τοὺς κερῶς ἐσθεςμένους. Ἐμεινε στιγμὰς τινὰς ἀκίνητος ὑπ' ἐκπλήξεως, εἴτα ἐξῆλθε τῆς ἐκκλησίας διὰ τῆς μεγάλης θύρας ἣν οἱ ἱεροκόμοι εἶχον ἀνοίξει καὶ ἐπέστρεψε βραδέως οἰκάδε ζητῶν νὰ ἐννοήσῃ ὅποια ἡ τοσοῦτον θρασεῖα γυνή, ἡ τοσοῦτον καλλιτέχνης, ἡ τοσοῦτον πλήρης θελγῆτρων εἰς τοὺς λόγους της καὶ μεγαλοπρεπῆς εἰς τὸ βᾶδισμά της.

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ κόμης ἦτον ἔμπροσθεν τοῦ ὀπλοστασίου· εὗρε τὴν προσωποδοφὸρον ἥτις τὸν ἐπερίμενε καὶ ἥτις χωρὶς νὰ προφέρῃ λόγον τινὰ ἤρχισε νὰ προχωρῇ ταχέως.

Φθάσασα εἰς μίαν ἐκ τῶν πλαγίων θυρῶν τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, ἐσαμάτησεν, εἰσῆξεν εἰς τὸ κλειθρον κλειδα χρυσῆν, ἣν εἶδεν ὁ Φράντζ λάμπουσαν εἰς τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, ἠνοιξε ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου καὶ εἰσῆλθε πρῶτη νεύουσα τῷ Φράντζ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Οὗτος ἐδίςασε πρὸς στιγμὴν διότι ἐάν τις ἀνεκαλύπτετο εἰσερχόμενος τὴν νύκτα δι' ἀντικλειδίον εἰς τὸ ὀπλοστάσιον, ἐξετίθετο εἰς πολεμικὸν δικαστήριον, ἦτο δὲ σχεδὸν ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ μέρος φυλαττόμενον ὑπὸ πλήθους σκοπῶν. Βλέπων ὅμως τὴν προσωποδοφὸρον ἐτοίμην νὰ κλείσῃ τὴν θύραν ἔμπροσθέν του, ἀπεφάσισε νὰ ῥίψοκινδυνεύσῃ, ἵνα ἴδῃ τὴν λύσιν τῆς μυστηριώδους ταύτης σκηνῆς.

Διέβησαν κατ' ἀρχὰς πολλὰς αὐλὰς, κατόπιν διαδρόμους καὶ σοὰς, τῶν ὑποίων τὰς θύρας αὕτη ἦνοιγε διὰ τῆς χρυσοῦς κλειδός, καὶ τέλος εἰσῆλθον εἰς τὰς ἐφρυχώρους αἰθούσας πλήρεις ὕπνων παντὸς εἶδους καὶ χρόνου, ἅτινα ἐχρησίμευσαν κατὰ τοὺς πολέμους τῆς δημοκρατίας εἴτε ὑπερασπιζομένης ἑαυτὴν εἴτε ἐπιθετομένης κατὰ τῶν ἐχθρῶν της.

Αἱ αἰθουσαι αὐται ἐφωτίζοντο ὑπὸ φανῶν πλοίων τεθειμένων ἀνὰ ἴσα διαστήματα μεταξύ τῶν τροπαίων· ἐδείξεν εἰς τὸν κόμητα τὰ περιεργότερα καὶ περιφημότερα ὅπλα, ὀνομάζοντα ἐκείνους εἰς οὓς ἀνήκον ποτὲ καὶ τὰς μάχας εἰς ἃς τὰ μετεχειρίσθησαν, διηγούμενη τὰ ἀνδραγαθήματα ὧν εἶχον γίνεαι ὄργανα. Τοιοῦτοτρόπως ἀνέδειξε ζωηρῶς εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Φράντζ ὅλην τὴν Βενετικὴν ἱστορίαν. Ἐπισκεφθέντες τὰς τέσσαρας αἰθούσας ἀφιερωθείσας εἰς τὴν ἐκθεσὶν ταύτην, τὸν ὠδήγησεν εἰς τελευταίαν τινὰ ἐστὶ εὐρυχωρότεραν καὶ φωτιζομένην ὡς τὰς πρώτας ἐνθα εὐρίσκοντο ξύλα πρὸς κατασκευὴν, λεῖψανα πλοίων διαφόρου μεγέθους καὶ σχήματος καὶ μέρη ὁλόκληρα τοῦ τελευταίου *Βουκερταύρου*. Ἐδίδαξεν εἰς τὸν ἀντροφὸν τῆς τῆς ἰδιότητα τῶν ξύλων, τὴν χρῆσιν τῶν πλοίων, τὴν ἐποχὴν εἰς ἣν κατασκευάσθησαν καὶ τὸ ὄνομα τῶν ἐκστρατειῶν εἰς ἃς ἔλαβον μέρος· εἶτα δεικνύουσα τὴν στοὰν τοῦ *Βουκερταύρου*,

— Ἰδοὺ, εἶπε μέ φωνὴν θλιβερωτάτην τὰ λεῖψανα παρελθούσης βασιλείας. Ἰδοὺ τὸ τελευταῖον πλοῖον ὅπερ ἔφερε τὸν Δόγην νὰ νυμφευθῇ τὴν θάλασσαν. (α) Ἡ Βενετία εἶναι ἤδη δούλη καὶ αἱ δούλαι δὲν νυμφεύονται. Ὡς δουλεία! δουλεία!

Ὡς τὴν προτεραίαν, ἐξῆλθεν ἀφοῦ ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους, λαβοῦσα ταύτην ὅμως τὴν φορὰν μεθ' ἑαυτῆς τὸν κόμητα ὅστις δὲν ἠδύνατο ἀκινδύνως νὰ μένη εἰς τὸ ὅπλοστάσιον.

Ἐξῆλθον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν καὶ εἰσῆλθον καὶ διέβησαν τὴν τελευταίαν θύραν χωρὶς νὰ ἀπαντήσωσιν οὐδένα. Φθάσαντες εἰς τὴν πλατεῖαν ὑπεχρεώθησαν εἰς νέαν συνέντευξιν διὰ τὴν ἐπαύριον καὶ οὕτως ἐχωρίσθησαν.

Τὴν ἐπαύριον, καὶ τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας, ὠδήγησε τὸν Φράντζ εἰς τὰ κυριότερα μνημεῖα τῆς πόλεως, εἰσάγουσα αὐτὸν μὲ ἀκατανόητον εὐκολίαν καὶ ἐξηγοῦσα μὲ θαυμασίαν εὐκρίνειαν ὅ,τι παρουσιάζετο εἰς τὰ ὄμματά των, ἐκτυλίσσουσα θαυμασίους θησαυροὺς εὐφυΐας καὶ εὐαισθησίας. Οὗτος ἠγνόει τί νὰ θαυμάσῃ πλεόντερον, τὸ πνεῦμα ὅπερ τόσον βαθέως ἠγνόει τὰ πάντα, ἢ τὴν καρδίαν ἣτις ἠγωνεῖν εἰς τὰς ιδέας τῆς τόσο ὡραίας ὁρμᾶς εὐαισθησίας. Ὅτι εἰς αὐτὸν δὲν ἦτο εἰμὴ φαντασία, μετεβλήθη ἐντὸς ὀλίγου εἰς αἶσθημα πραγματικὸν καὶ βαθύ. Ἡ περιέργεια τὸν παρεκίνησε νὰ συνδέσῃ ὁμιλίαν μετὰ τῆς ἀγνώστου, ἀλλ' ἢ ἐκπληξίς τὸν ἔκαμε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Κατόπιν ὅμως ἢ ἕξις τοῦ νὰ τὴν βλέπῃ καθ' ἑκάστην νύκτα κατήντησε δι' αὐτὸν πραγματικὴ ἀνάγκη. Καί τοι οἱ λόγοι τῆς ἀγνώστου

ἦσαν πάντοτε σοβαροὶ καὶ λυπηροί, ὁ Φράντζ ὅμως εὕρισκεν ἐν αὐτοῖς θέλγητρον ἀπεριόριστον ὅπερ τὸν συνέδεε μετὰ τῆς ἀγνώστου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κλείσῃ ὄμμα τὴν αὐγὴν ἂν τὴν νύκτα δὲν ἤκουε τοὺς στεναγμούς τῆς. Ἐτρεφε σέβας τοσοῦτον εἰλικρινὲς καὶ βαθύ διὰ τὰ παθήματα ἅπερ ἐφαντάζετο ὅτι εἰσέφερεν, ὥστε δὲν εἶχε τολμήσει ἕως τότε νὰ τὴν παρακαλέσῃ ὅπως ἀφαιρέσῃ τὴν προσωπίδα τῆς, καὶ νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομά τῆς. Ἐπειδὴ δὲ αὕτη δὲν εἶχεν ἐρωτήσῃ τὸ ἰδικόν του ἤθελεν ἐρυθριάσει νὰ φανῇ περιεργότερος καὶ ἀκριτότερος ἐκείνης, ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ περιμεῖνῃ ὅπως τὰ μάθη ὅλα ἐκ τῆς καλῆς τῆς θελήσεως καὶ ὅχι ἐκ τῆς ὀχληρότητός του. Αὕτη ἐφάνη ἐννοήσασα τὴν λεπτότητα ταύτην τῆς συμπεριφορᾶς του καὶ τὸν τρόπον τινὰ τὴν εὐχαρίστει, διότι εἰς πᾶσαν συνάντησιν τῷ ἐδείκνυε περισσοτέραν πίστην καὶ συμπάθειαν. Καί τοι οὐδεὶς λόγος ἐλέγχθη μεταξύ των, ὁ Φράντζ ἐνόησεν ὅτι ἐγνώριζεν αὕτη τὸ πάθος του καὶ ὅτι ἦτο εὐδιάθετος νὰ τὸ συμμερισθῇ. Αἱ ἐλπίδες του μόναι εἰρκοῦν νὰ τὸν καταστήσουν εὐτυχῆ, καὶ ὅταν ἡσθάνετο ζωηρότεραν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσῃ ἐκείνην ἐνδομύχως ὡνόμαζεν ἐρωμένιν του ἢ φαντασία του προσβεβλημένη καὶ, οὕτως εἰπεῖν, πεπεισμένη περὶ τοῦ μεγαλείου ὅπερ τὴν περιεκύκλου, τὴν ἐζωγράφιζε εἰς ἑαυτὸν τοσοῦτον τελείαν καὶ ὡραίαν ὥστε ἐτρόμαζε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἠθελεν ἀποκαλυφθῇ ἔμπροσθέν του.

Νύκτα τινὰ περιπλανώμενος εἰς τὰς κιονοστοιχίας τοῦ Ἀγίου Μάρκου, ὁ Φράντζ ἐσταματήθη ὑπὸ τῆς προσωπιδοφόρου ἔμπροσθεν εἰκόνης παριστώσης νεάνίδα γονυπετοῦσαν ἔμπροσθεν τοῦ Ἀγίου προστάτου τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς πόλεως.

— Τί λέγεις περὶ τῆς γυναίκος ταύτης; τὸν ἠρώτησεν ἀφήσασα αὐτὸν προηγουμένως νὰ τὴν ἐξετάσῃ.

— Εἶναι ἡ θαυμασιωτέρα ὡραιότης, ἀπάντησεν, ὡραιότης ἣν νὰ φαντασθῇ δύναται τις ἀλλ' οὐχὶ καὶ ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ ἐμπνευσμένη ψυχὴ τοῦ καλλιτέχνου ἠδυνήθη νὰ μᾶς παρέξῃ τὴν θεῖαν εἰκόνα, ἀλλὰ τὸ πρωτότυπον δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἡ προσωπιδοφόρος ἐσφιγξε ζωηρῶς τὴν χεῖρα τοῦ Φράντζ.

— Ἐγὼ, ἐπανελάβε, δὲν γνωρίζω ὡραιότερον μορφήν παρὰ τοῦ ἐνδόξου Ἀγίου Μάρκου καὶ δὲν ἤθελον ἐρωτευθῇ εἰμὴ ἐκεῖνον ὅστις εἶναι ἡ ζωὴ τῆς εἰκῶν.

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσας ὁ Φράντζ ὠχρίασεν καὶ ἐκλονίσθη ὡς σκοτιδινῶν. Παρατήρησεν ὅτι ἡ μορφή τοῦ Ἀγίου ὁμοιάζεν ἐντελῶς μὲ τὴν ἰδικήν του.

Ἐγονυπέτισε ἔμπροσθεν τῆς ἀγνώστου καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς ἐπλήρωσεν αὐτὴν δακρύων χαρᾶς οὐδένα προφέρων λόγον.

(ἔπεται συνέχεια.)

(α) Παλαιὸν ἔθιμον τῆς Βενετικῆς δημοκρατίας τὸ νὰ ῥίπτῃ ὁ Δόγης κατ' ἔτος δακτύλιον εἰς τὴν θάλασσαν ὡς ὅθῃεν νυμφεύμενος τὴν Ἀθριατικήν.

(Σημ. τοῦ Μετ.)